

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 465/2021
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Зоран Вујичић, адвокат из ..., против тужене Општине Неготин, коју заступа Правобранилац Општине Неготин, ради поништаја решења, утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1815/2019 од 21.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизије тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1815/2019 од 21.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П1 23/2019 од 09.05.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиле АА којим је тражила да се пониште, као неправилна и незаконита решења тужене Општине Неготин, Општинска управа Општине Неготин бр. .. од 28.11.2016. године, којим је тужилци, запосленој на одређено време у Општинској управи Општине Неготин на радном месту ... у Одељењу ..., утврђен престанак радног односа са 30.11.2016. године истеком рока на који је засновала радни однос, као и решење Жалбене комисије Општине Неготин бр. .. од 21.12.2016. године, којим је одбијена жалба тужиле изјављена на решење начелнице Општинске управе Општине Неготин бр. .. од 28.11.2016. године, као неоснован; одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене Општине Неготин, Општинске управе Општине Неготин почев од 30.03.2009. године, те да се обавезе тужена да тужилцу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и стеченом радном искуству, као неоснован; одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци исплати на име накнаде штете, изгубљене месечне зараде почев од 01.12.2016. године па надаље, појединачне месечне износе са траженом законском затезном каматом почев од доспећа сваког појединачног месечног износа до коначне исплате, све ближе наведено у изреци пресуде, као неоснован; одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да тужилци на износе исплаћене изгубљене зараде за период у коме тужилца није радила почев од 01.12.2016. године па до 01.09.2017. године обрачуна и плати све порезе и доприносе за обавезно социјално

осигурање, и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање РФППО, доприносе за здравствено осигурање Републичког фонда за здравствено осигурање и доприносе за незапослене Националној служби за запошљавање, као неоснован; обавезана је тужила да туженој на име трошкова исплати износ од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1815/2019 од 21.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и пресуда Основног суда у Неготину П1 23/2019 од 09.05.2019. године потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), па је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. истог Закона, на коју се у ревизији посебно указује, није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 2. тачка 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене дана 30.03.2009. године на одређено време, на период од шест месеци, на радном месту ... у Одељењу Након истека овог периода, тужила је наставила да ради код тужене на одређено време, на истим пословима, по основу више решења, ближе наведених у образложењу побијане пресуде, а којима је заснивала радни однос на одређено време, на период од три или шест месеци, све због повећаног обима посла. Дана 19.08.2014. године тужена је донела решење бр. .. о престанку радног односа тужиле, да би након тога са тужилом закључила уговор о обављању привремених и повремених послова за период од 01.09.2014. године до 30.11.2014. године. Решењем бр. .. од 01.12.2014. године тужила је код тужене засновала радни однос на одређено време од 24 месеца, због извршења одређеног посла чије је трајање унапред одређено, на радном месту ... у Општинској управи Општине Неготин, на период од 01.12.2014. године до 30.11.2016. године. Решењем од 28.11.2016. године тужиле је престао радни однос, истеком рока на који је заснован, са даном 30.11.2016. године. Против тог решења тужила је изјавила жалбу Општинском већу тужене, који се огласио ненадлежним и предмет уступио Жалбеној комисији Општине Неготин као надлежном органу за решавање, која је решењем од 21.12.2016. године одбила жалбу тужиле изјављену против решења о престанку радног односа од 28.11.2016. године, као неосновану, а тужила је поучена да против овог коначног решења може покренути управни спор код Управног суда у Београду. Тужила је покренула поступак пред судом опште надлежности, сматрајући да Жалбена комисија није могла да одлучи о њеној жалби, у смислу Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе који је почео да се примењује од 01.12.2016. године, а у њеном случају је пре тога већ био започет поступак одлучивања, због чега се у конкретном случају примењују одредбе Закона о радним односима у државним органима.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени судови су одбили у целини тужбени захтев тужиле којом је тражила поништај оспорених решења, преображај радног односа, односно утврђење да је у радном односу на неодређено време код тужене, почев од 30.03.2009. године, накнаду штете и уплату доприноса.

Правилно су нижестепени судови закључили да је побијано решење од 28.11.2016. године, као и решење од 21.12.2016. године правилно, с обзиром да је решење од 28.11.2016. године донето након протеча времена на који је тужилца засновала радни однос код тужене (24 месеца), у складу са тада важећим одредбама Закона о радним односима у државним органима, а побијано решење Жалбене комисије је донето правилном применом члана 203. став 2. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 21/16), којим је прописано ступање на снагу овог закона осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику РС", са применом од 01.12.2016. године, осим појединих одредаба, па и члана 192. тачка 4. који се односи на Жалбену комисију, који је почела да се примењује осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику РС".

Правилно су нижестепени судови закључили да Законом о радним односима у државним органима и Законом о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе није предвиђена могућност преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Поред тога, тужилца је свој тужбени захтев којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене почев од 30.03.2009. године, поднела након протеча рока за подношење тужбе, с обзиром да је решењем тужене бр. .. од 19.08.2014. године тужилци престао радни однос код тужене, да би решењем од 01.12.2014. године поново засновала радни однос код тужене на одређено време од 24 месеца. Према ставу Врховног касационог суда, тужилца је свој тужбени захтев за утврђење да је у радном односу на неодређено време требало да поднесе у року од 60 дана од дана када је примила прво решење о престанку радног односа од 19.08.2014. године, у смислу члана 195. став 2. Закона о раду, а тужба у овој правној ствари поднета је 11.01.2017. године, па је наступила преклузија за подношење тужбе са оваквим тужбеним захтевом и губитак права тужиле на судску заштиту.

С обзиром да тужилца није успела у свом тужбеном захтеву за поништај решења тужене од 28.11.2016. године и 21.12.2016. године, нема право ни на накнаду штете у виду изгубљене месечне зараде за период од 01.12.2016. године до јула 2017. године, нити има право на обрачун и исплату пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја наводи ревизије којима се указује да тужилца није тражила да се утврди да је дошло до преображаја радног односа из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, већ да се утврди да је тужилца у радном односу на неодређено време почев од његовог заснивања 30.03.2009. године. Ово због тога што је, како је већ речено, тужилца преклудирана у овом свом тужбеном захтеву, јер тужбу са таквим тужбеним захтевом није поднела благовремено, о чему судови воде рачуна по службеној дужности. Поред тога, тужилца није побијала решење о заснивању радног односа на одређено време од 30.03.2009.

године, па су неосновани наводи жалбе којима се сада истиче неправилност тог решења.

Чињеница да је радно место на коме је тужила радила систематизовано такође не утиче на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да је тужила радни однос код тужене засновала решењем од 2014.године на 24 месеца и да јој је протеклом времена на који је радни однос заснован, исти престао.

Жалбена комисија је одлучивала о приговору на првостепено решење о престанку радног односа као надлежни орган, како је већ речено у смислу члана 203. став 2. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 21/16), због чега су и наводи ревизије у погледу надлежности те комисије неосновани.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, па ти разлози нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић